

med Embedsfortabelse, men det er dog temmelig haardt at anvende en saa streng Bestemmelse. Ligesaa streng har man været med Hensyn til Underofficererne. Vi have nu Degradation paa Tid og Degradation for bestandig. I første Tilfælde nyder den Bedkommende i den Tid, for hvilken han er degraderet, Menigs Løn og gjør Menigs Tjeneste, men han beholder Distinktioner og Hæderstegn. Degradation for bestandig medfører derimod, at den Naagjældende mister Alt. Ogsaa i saa Henseende er der Grund til at foretage en Forandring i Lovforslaget. Endelig tales der om Bestillingsfortabelse for værnepligtige Befalingsmænd. Svad det er for en Bestilling, der er Tale om, veed jeg ikke, thi jeg ser ikke, at en værnepligtig Befalingsmand har nogen som helst Bestilling at fortabe, men dobbelt uheldigt har man haaret sig ad ved at bestemme, at Underkorporaler skulle straffes med Bestillingsfortabelse. For Tiden er Forholdet det, at, naar man har været uheldig ved Valget af en Underkorporal, kan man uden videre sætte ham tilbage, og det er udtrykkelig udtalt, at det paa ingen Maade skal betragtes som en Straf. Men er det da rigtigt, at det Samme, som man kan gjøre ved en Dagsbefaling, nemlig bestemme: „Underkorporal N. N. er sat tilbage som Menig,“ skal kunne være en Straf, der ifjendes ved Dom. Man har slaaet Absentation, Desertion og Udeblivelse efter Indkaldelse sammen under Begrebet „Rømning“, og enhver Mand, der gjør sig skyldig i nogen af de nævnte Handlinger, hedder nu „Rømningsmand“. „Respekt“ er Noget, vi godt vide, hvad er, om det endogsaa undertiden kan være vanskeligt at vise den. Det skal nu ikke længer hedde „Respekt“, men Hæder, og det kan jo være et meget beiligt Udtryk; men det passer kun ikke altid og under alle Forhold. Et andet Udtryk, der er kommet ind i Loven, er „Løsen“. Jeg har slaaet efter i Molbechs Ordbog for at se, hvad der siges om det Ord der, og Molbech figer da, at det danske „Løsen“ er 27 Skud, og at Ordet kan bruges i Felten som „Parol“, „Feltaab“; men det er dog uheldigt, naar man skal søge Molbech for at lære Betydningen af et saadan Ord at kjende. „Løsen“ er jo det tydske „Lofung“ der betyder „Parol“, og det kan altsaa bruges istedetfor „Parol“; men er det da ingen Forbrydelse at forraade Feltraabet til Fjenden? Der staar imidlertid Intet derom i Lovforslaget. Jeg skal ikke dvæle ved, at man taler om „Krigsafdelinger“, at man taler om „en Forpost“ og om „Løget til Lands“, skjøndt det ogsaa er Begreber, jeg ikke rigtig forstaar, og som i alt Fald ikke findes i Reglementerne. Endelig skal jeg endnu kun omtale, at man har beriget Sproget med Ordet „Klingeslag“.

Efter at jeg nu har gjort nogle mere al-

mindelige Bemærkninger om Loven og dens Indhold, skal jeg tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til dens enkelte Paragrafer. Svad da for det Første §§ 12 og 13 angaar, da hedder det, at „simpel Arrest er enten Kvarterarrest eller Dagtarrest“; men der har man glemt Noget; man har glemt Stuearrest. Kvarterarrest affones nemlig for Underklassernes Bedkommende paa den Maade, at Bedkommende have Lov til frit at bevæge sig rundt i Kasernen og dens Gaardspladser, og er han i Leir, har han frit Lov til at bevæge sig indenfor sin Afdelings Keltomraade. Derimod kan Straffen aldrig affones paa den Maade for Officerers Bedkommende, og medens det er ret praktisk at sige, at paa Søbatterier kan ligeledes Nægtelse af Landlov benyttes som Kvarterarrest, saa vilde det være befjnderligt, om man i de Tilfælde, hvor man der vilde straffe en Officer med Kvarterarrest, vilde nægte ham at tage til Kjøbenhavn. Nei, man maa som nu beholde Stuearrest, og det simple og stærket Stuearrest. I § 14 fastsættes, at Officerer, naar de skulle udholde Arrest, ikke maa sidde sammen med Underofficerer eller menige Krigsmænd, og der tilføies, at hvor det kan undgaaes, bør heller ikke Underofficerer sættes sammen med Menige. Jeg mener nu, at det er aldeles uundgaaeligt nødvendigt at fastsætte, at Underofficerer aldrig maa sidde i Arrest sammen med menige Krigsmænd, thi det er nødvendigt at stille Underofficerklassen som en særlig Klasse; den er desværre uheldig nok stillet paa mange andre Maader. I § 24 har man forandret en Bestemmelse, som man har i den almindelige borgerlige Straffelov, og hvorefter man paa unge Mænd mellem det 15de og 18de Aar kan anvende Rottingsslag. Jeg formoder, at det er af principielle Hensyn, at man har foretaget denne Forandring. I § 25 har man indført en særlig Maade, hvorpaa Bånd- og Brødstraf skal affones af Personer paa over 60 Aar; men man har glemt, at Hærløven har Aldersgrændser. Underofficerer afskediges jo, naar de ere 60 Aar, og Bestemmelsen vilde altsaa kun kunne finde Anvendelse paa Generaler og Oberster. Det synes mig mærkeligt at ville have en saadan Bestemmelse for deres Bedkommende, saa meget mere som den almindelige borgerlige Straffelov har særlige Bestemmelser, der kunne bruges i paakommende Tilfælde. Ved § 26 havde det ærede Medlem for Præsident Amts 6te Valgfreds en hel Del Bemærkninger at gjøre, og det gif da først og fremmest op for mig, at det ærede Medlem slet ikke kjendte Noget til den Straf, hvorom han talte. Han talte om at „lænte“, som om man lænkede Folk fast til en Væg eller et Træ. Denne Straf er for det Første slet ikke noget Nytt, idet den er indført ved all høieste Bestemmelse af 4de April 1848; men i denne Bestemmelse staar der, at Bedkommende skal